

agrupació
excursionista

TALAIA

RELAT DE LA **XIII CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ**

Canyelles - Vilanova i la Geltrú
3r Concurs Fotogràfic

Canyelles l'any 1965. Foto: Vicenç Carbonell

28 de gener de 2001

Pavelló Poliesportiu del Garraf (8 hores): Autobús Vilanova - Canyelles
Casal de Canyelles - Llacunalba - Corral Nou
Mas de la Fam - Mas de l'Artís - Maset d'en Safons
Mas Tapet - Mas d'en Puig - Vilanova i la Geltrú

En conveni amb:

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

L'anella verda

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

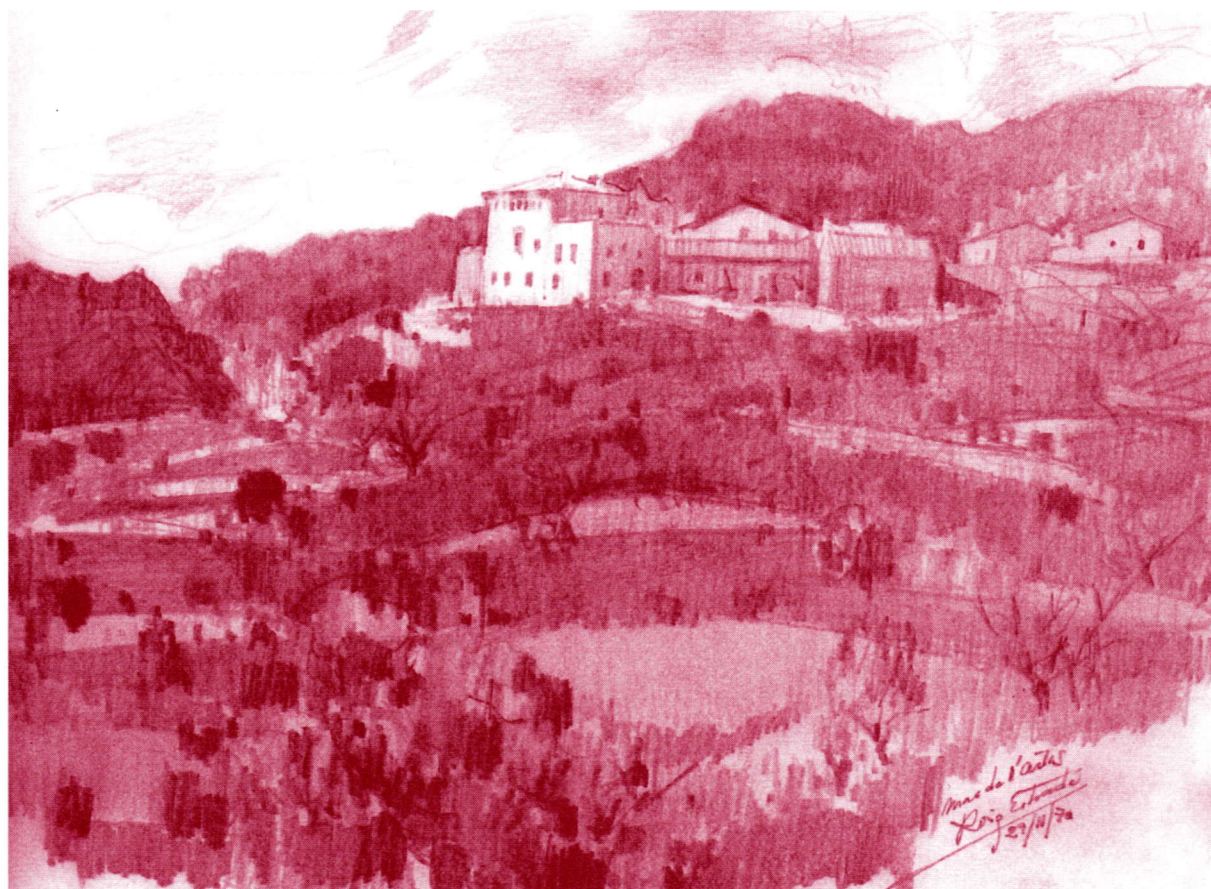
XIII CAMINADA

POPULAR

Canyelles - Vilanova i la Geltrú

28 de gener de 2001

Pavelló Poliesportiu del Garraf (8 hores): Autobús Vilanova - Canyelles
Casal de Canyelles - Camí del Romanguer - Font de Llacunalba
Urbanització Las Palmeras - Corral Nou - Mas de la Fam
Mas de l'Artís - Torrent de la Pastera - Maset d'en Safons
Urbanització Mas Tapet - Mas Tapet - Mas d'en Puig
Camí Ral Vell - Camí del mas de l'Artís - Torre del Garrell
Torre de la Immortalitat - Carrer de les Premses - AE Talaia

Mas de l'Artís. Dibuix fet per Pau Roig Estradé l'any 1970

Actualment, la pressa i l'estrès són l'ordre del dia, poques són les activitats sanes que podem fer, la sofisticació d'aparells per fer certes activitats, o l'anar molt lluny per tal de veure alguna cosa, quan a vegades ho tenim més a la vora i potser no ho valorem tant, la reflexió que vull enguany transmetre és el fet de caminar, acció simple i a més podem admirar el nostre entorn i perquè no, gaudir de la natura.

Per sort, a la Talaia hi ha un grup de companys, que any rere any organitzen diverses sortides per així gaudir d'un fet tan simple com és el caminar, per a tots ells, gràcies. Gràcies per transmetre el vostre esperit i il·lusió. M'agradaria que en aquestes caminades que ells tracen amb tantes ganes, gaudim del nostre entorn i si captem una petita part del seu esperit, tota la Talaia ens sentirem satisfets.

Gràcies.

Salvador Belchi
President de l'AE Talaia

QUADRE DE DADES TÈCNIQUES

HORARI PREVIST	INDRET	INCIDÈNCIA	DIST. ARROSSEGADA
8 h	Pavelló Pol.	Sortida autobús	0.000 m
9 h	Pl. Casal Canyelles	Reagrupament	a 200 m
9.15 h	Casal Social	Sortida	0.000 m
9.40 h	F. de Llacunalba	Reagrupament 5'	1.450 m
10 h	Corral Nou	Esmorzar 30'	2.250 m
10.50 h	Mas de la Fam	Cap	3.275 m
11.10 h	Mas de l'Artís	Reagrupament 5'	4.200 m
11.35 h	Maset d'en Safons	Cap	5.400 m
12.15 h	Mas Tapet	Reagrupament 5'	7.400 m
12.40 h	Mas d'en Puig	Cap	8.500 m
13.25 h	Torre de la Immortalitat	Cap	11.040 m
13.30 h	Local AE Talaia	Arribada	11.540 m

XIII CAMINADA POPULAR

Vilanova i la Geltrú
 Canyelles
 Llacunalba
 Corral Nou
 Mas de la Fam
 Mas de l'Artís
 Maset d'en Safons
 Mas Tapet
 Mas d'en Puig
 Vilanova i la Geltrú

CANYELLES, UN OBJECTIU QUE TENÍEM PENDENT

La caminada del nou mil·lenni

Per fi, la primera Caminada del segle XXI veurà Canyelles. Ja tocava. Feia uns anys que hi pensàvem. L'any passat en vam parlar altra vegada. La veritat és que ens feia por organitzar-la, sobretot, com solucionar el trasllat dels participants de Vilanova i la Geltrú a Canyelles. És evident que pujar en poc temps uns centenars

de persones a Canyelles és tot un repte. Ens han assegurat que no hi haurà cap problema. Per part nostra, hem escollit un lloc adient per aparcar cotxes i agafar els autobusos amb comoditat. No cal dir que pujarà tothom que porti el tiquet corresponent. Amb això hem d'ésser rigorosos. Qui no disposi de tiquet,

Poliesportiu del Garraf. 1992. Foto: V. Carbonell

el podrà adquirir, juntament amb la documentació, a la taula que hi haurà allà mateix. I com que no som supersticiosos, pensem que el número XIII no ens perjudicarà i tot anirà com una seda.

En menor mesura, aleshores, fa tres o quatre anys, també ens preocupava la tornada de Canyelles en travessar les obres de l'autopista. Ara, una vegada està enllestida, ja sabem les poques alternatives que tenim per trampejar-la i el problema s'ha minimitzat.

Instal·lats tots a l'entorn del Casal de Canyelles, sortirem quan el darrer autobús hagi arribat. Al llarg de la Caminada, recomanem fer els reagrupaments programats que s'indiquen en el quadre de dades tècniques.

El recorregut comença en l'esmentat **Casal de Canyelles** i segueix el **camí del Romanguer** que puja fins a la **font de Llacunalba**, inici de la urbanització **Las Palmeras**, que travessem fins al **Corral Nou**. Ací s'enceta

la davallada vers la nostra ciutat, franquejant el **mas de la Fam** i el **mas de l'Artís**, ambdós ja coneguts en passejades anteriors, concretament, els anys 1993 i 1995. Seguint el **torrent de la Pastera**, trobem el **maset d'en Safons** i superada l'autopista, es fa una marrada per visitar el **mas Tapet** i eixir d'aquest pel camí del **mas d'en Puig**. Pel **camí Ral Vell** es torna al **camí del mas de l'Artís**, que ens fa entrar a Vilanova per la **muralla de l'Hospital** i el carrer de les Premses.

De Canyelles es surt a 126 metres sobre el nivell del mar. El Corral Nou és a 220 metres d'altitud. Així, només hem d'ascendir un centenar escàs de metres i la resta és pràcticament tota una suau baixada fins a Vilanova. Resumint, una fàcil Caminada Popular.

Caminant pel terme de Canyelles

Font de Llacunalba. 1965. Foto: V. Carbonell

Canyelles no és lluny de la nostra ciutat, però el seu clima és ben diferent del que gaudim nosaltres. Ho constaten la majoria de vilanovins i sitgetans que hi han anat a viure. A Canyelles no tenen les nits xafogoses que patim a la costa; però durant l'hivern veuen molta boira baixa i els camps es gebren sovint. Ells no frueixen

del microclima que es té en el litoral que va des de Cubelles a Sitges, ideal per viure durant gran part del rigorós hivern. Amb poques paraules: Canyelles és poble d'estiu i la nostra Vila és per passar-hi l'hivern.

Canyelles és un municipi fill d'Olèrdola, de la qual es va separar quan es creà la parròquia de Santa Magdalena, l'any 1627. Envoltat de muntanyes, de les quals correspon el **Pic de l'Àliga** el límit amb Olèrdola i el **Montgròs** al llindar amb Ribes, el terme, drenat per la **riera de Vilafranca**, és petit, només de 14 km², però cada dia més poblat.

La primera notícia coneguda de Canyelles és de l'any 992. Van celebrar el mil·lenari amb diversos actes i festes. En el segle XIV, la **quadra** de Canyelles era possessió dels Marquet, ciutadans de Barcelona. Es creu que el castell fou bastit en aquesta època, però com a tal no s'esmenta fins ben entrat el

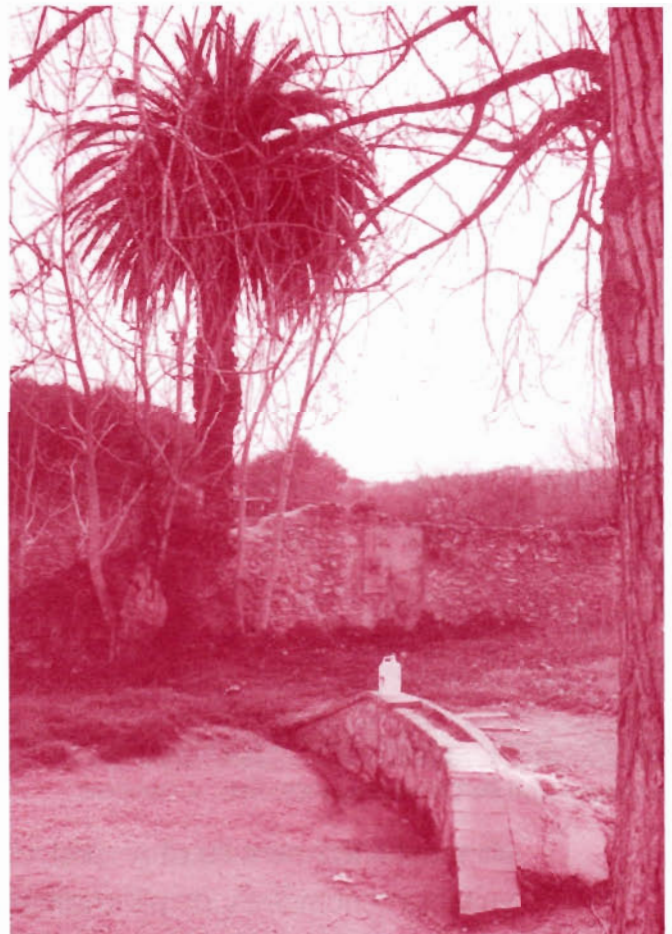
segle XV, l'any 1478, quan aleshores era propietat de Francí Terrer, cavaller tarragoní que allotjà el rei Joan II en trobar-se de sobte malalt quan era de cacera per la rodalia. La bona acollida i el bon foc que hi trobà no foren suficients per impedir la seva mort, que s'esdevingué un mes després.

Més que una obra de caràcter militar, el castell de Canyelles fou una gran mansió on encara es conserven vestigis de la seva anterior magnitud, destacant la torre circular que surt d'un mur emmerletat i una altra edificació de planta circular que, junt amb les grandioses arcades de l'interior, acaben de configurar aquesta antiga fortalesa amb tota seguretat construïda sobre una fortificació més primitiva. La primera dada de l'església de Santa Magdalena és de l'any 1388, però com hem dit, la parròquia no fou creada fins al 1627, gràcies a una concòrdia haguda entre el baró Joaquim de Terrer amb els particulars de Canyelles, cedint a la comunitat el seu territori amb les primícies, sota l'aprovació del bisbe de Barcelona.

Un dels últims barons de Canyelles va restaurar el castell i l'església (l'any 1858), aquesta darrera del Patronat del Baró i així fou fins al 1955 en què s'extingí el patronatge en declarar-se el baró de parador desconegut. L'escut de Ramon de Bouffard campeja damunt del portal del temple des de la seva restauració.

Els geltrunencs encara recorden la **plaça del Baró**, nom que va tenir fins al 1931, i de 1939 a 1944, l'actual plaça del Sagrat Cor. Era referida a l'esmentat baró de Canyelles, que hi tenia residència en la casa número 1, avui cal Riba. A més, el baró era propietari de dues sínies situades en l'antic camí de Sant Cristòfol i en el camí de la Fassina, la primera, dita «la sínia del Baró» (1818), a llevant de la rotonda dels tallers de la RENFE, i la segona, coneguda pel «Tancat de la Baronessa» (1881), més o menys on ara tenim l'Estació.

Canyelles, a més del **casc antic** i la gran barriada nascuda en **el Raval** i **can Xum**, damunt l'antic camí de Vilanova, inclou diverses urbanitzacions consolidades que ocupen la major part del terme: **Las Palmeras, la Selva**

Font de Llacunalba. 1999. Foto: V. Carbonell

Meravelles i la **Muntanya del Mar**, a la banda de Vilanova; **Nou Canyelles** i **Califòrnia** a la part sud del poble; **Vora Sitges**, **Les Amèriques** i **Can Roca**, prop de la carretera de Ribes; i **Daltmar** i **Cogullada**, damunt la serra.

En arribar a Canyelles, des de la rotonda i pel **camí del Romanguer**, ens atansem fins al **Casal**, per concentrar-nos en el **Parc**. Quan tothom sigui en el lloc, marxarem pel mateix **camí del Romanguer**, deixant l'avinguda de Daltmar a la dreta i unes escales davant nostre. Seguim pel dit **camí del Romanguer**, que tal com s'escriu no vol dir res, però antigament grafiat «Romaguer» (1622) o «Romeguer», és sinònim d'esbarzer.

Aquest camí és el que feien servir els cubellencs per anar a Vilafranca i els canyellencs per moldre els seus grans en els molins de Cubelles, és a dir, per anar al molí del Salze i altres que hi havia en la part baixa del riu Foix. Per

això, l'any 1725 es documenta com «lo Camí Moliner de Canyelles», denominació que encara s'emprava en alguns plànols vilanovins de primeries del segle XX.

Tot caminant, a l'esquerra es deix el carrer del poeta Verdguer i quan s'acaba el nostre vial, a la part esquerra resta el passeig de Zona Esportiva, en-

El Corral Nou de Canyelles. 1999. Foto: V. Carbonell

trant definitivament en camí rural, estret, d'una amplada màxima d'un metre vuitanta centímetres, de pis encimentat, que s'adreça en direcció al **puig de les Forques**, més aviat conegut per la **Muntanya del Mar**. Si tenim el goig d'un dia assolellat, l'astre rei el veurem a la nostra esquerra, a llevant, mentre que a ponent hi ha la **serra del pic o puig de l'Àliga**, el més alt de la contrada, en altre temps anomenat «muntanya de Coll de Barrals» (1622). La passejada va acompanyada de vegetació garrafenca, això és, mata (llentiscle), coscó (garric), bargalló (margalló), olivera borda (ullastre) i altres espècies nostrades. En una bifurcació, escollim l'esquerra, més pujadora i resguardada de vells marges, que una vegada finalitzen són seguits de rocallosos, on és fàcil collir te de roca i poliol, herbes medicinals molt apreciades a la comarca. Més amunt, el camí entra en un indret boscós, més aviat aclarit. Quan es planeja una mica, a la part dreta, sota de l'Àliga hi podem

entrellucar la penya de l'Escofet, la popular FACU de la nostra escalada talaïenca. Anem seguint un fondal que tenim al costat dret, el torrent de cal Déus, envoltat de vinyes, però també de peces de regadiu amb hortalisses, ja que tenen aigua suficient. Poc després, a banda i banda del camí, tenim les característiques feixes sobre marjades centenàries, de quan pràcticament tot era immens vinyar exportador de vins. De tant en tant, a les voreres hi veiem rosers silvestres. Pel que fa a masies, dalt d'un turonet hi ha cal Montaner i sota d'ella, la basilical de cal Simó, ambdues cases amb llarga història. El nostre ombrívol passeig matinal s'acaba entrant en la urbanització de **Las Palmeras** just en el lloc de **Llacunalba**, on queda una palmera que és l'emblema de la populosa barriada. La **font de Llacunalba** és en la cruïlla de l'avinguda de Canyelles amb el carrer d'Àvila. En aquest espai hi fem una breu parada per comprovar l'estat de la doll d'aigua, abans un paratge deliciós i avui un llastimós entorn.

Llacunalba ja existia l'any 1002, gairebé mil·lenària, segurament deguda a l'aigua de la font, que no trobem documentada fins al 1622. Quan als anys seixanta sorgí la urbanització, la font subministrava el poble de Canyelles i una horta situada dintre del tancat immediat. També s'ex-

Mas de la Fam. 1968. Foto: V. Carbonell

plica que havia fet servei a les necessitats d'una fassina de **cal Ferrer de Llacunalba**, que fabricaven licors destil·lats.

Eixint de la font, ens disposem a travessar la urbanització de nord a sud per vials poc poblats. Ascendim per l'**avinguda de Canyelles**, tot examinant el cartell dels carrers de **Las Palmeras**. A mà esquerra es deixa el carrer de Lugo i a la dreta l'avinguda de Catalunya. Una barraca sense sostre espera ésser espoliada de les seves pedres. Pujant poc a poc per sòl encimentat i ample, a banda i banda es deixen els carrers de Pontevedra, de Solsona, d'Ourense, de Gavà i de la Ciutat Comtal. Si girem el cos, darrere es veu la masia de **cal Ferrer de Llacunalba**, sota del **puig de les Forques** i, si tenim un dia clar, a la llunyania treu el cap la muntanya de Montserrat. La urbanització creix molt i aquest fet fa augmentar el cens demogràfic de Canyelles. L'avinguda s'acaba en una plaça formada per l'**avinguda**

d'Asturias, davant del **Bar masia Corral Nou**, actualment tancat, cosa que no podrà permetre gaudir dels seus serveis, tal com havíem previst. No tenim altra solució que escampar-nos cercant un redós per esmorzar, prendre el sol si en fa i verificar si es veu la mar Mediterrània.

Situat en el vell camí de Vilanova a Canyelles pel mas de l'Artís, l'antic **corral d'en Ferrer o Corral Nou**, ha sofert un seguit de reconstruccions, la primera l'any 1958 en ésser adquirit pels Déus -juntament amb cal Ferrer- i quan va passar a ser propietat de **Las Palmeras**, el 1967, data en què fou aterrat en part per fer-ne noves dependències. Els actuals estadants ho van fer pràcticament tot nou, obrint el bar i adequant el seu perímetre, que va quedar força joliu i acollidor.

De baixada fins al mas de l'Artís

Mas de l'Artís. 1999. Foto: V. Carbonell

Acabant l'esmorzar prosseguim la Caminada per l'**avinguda d'Andalucía**, ja descendant, deixant el carrer de Berga a mà esquerra. El terra també és encimentat, però molt esquerdat. Pel cantó de llevant es va configurant una fondalada que ja aporta les aigües cap a Vilanova. És el **fondo del mas de la Fam**. Les

cases de la urbanització són més escadusseres, però n'hi ha alguna de dimensions singulars. Baixem pel **carrer de Lanjarón**, deixant a l'esquerra el carrer de Jaén i el d'Extremadura a mà dreta. Entrem en el **carrer de Sevilla**, que continua davallant. Passats els carrers de Jerez de la Frontera i de Màlaga, el dit carrer de Sevilla comença a fer pujada. A mitja pendent l'abandonem girant a l'esquerra, davant mateix de l'avinguda d'Andalucía. Unes passes més i entrem en el **terme de Vilanova i la Geltrú**, sota d'una línia d'alta tensió. Ara encetem una pista baixadora feta per la bandada dreta de la fondalada i a la poca estona s'adverteix el **mas de la Fam**, fa uns anys convertit en una residència d'indigents.

Aquestes ruïnes fa dècades que tenien vinculació amb Llacunalba (1844) i encara avui són parròquia de Canyelles. El seu tètric nom el

tenim documentat des de l'any 1860 i sens dubte és una denominació popular, car anteriorment era propietat de la masia del Notari i l'anomenaven «Masia més amunt» (1818). El famolenc nom d'aquesta edificació té altres homònims en la geografia catalana. El nostre té l'origen en una llegenda que conta era habitada per gent molt pobra, prou coneguda per pidolar arreu. Sabem els cognoms dels masovers del segle XIX i cap d'ells es relaciona amb imperioses necessitats. Observant les ruïnes s'endevina que constava de baixos, pis i golfes. La masia disposava de cups, forn de pa i forn de calç, aleshores elements que donaven per viure.

Seguim pista avall vers migdia i pel mig del bosc. Després de superar diversos trencaaigües, s'arriba a una placeta on hi ha un cartell que posa: «Mas del Artís - camí particular», quan no és cert, ja que aquest camí tota la vida ha estat públic, camí que planeja un bon tram abans d'albirar la masia, ja que retomba per franquejar el **torrent de les Oliveres**, en l'actualitat curull de vinyes de collita mecanitzada. En un trencall, un cartell del Consell Comarcal indica una ruta senyalitzada, informant que per arribar a Vilanova ens falten set quilòmetres, és a dir, que només n'hem fet quatre des de la sortida.

El caseriu del **mas de l'Artís** és una de les pagesies més antigues de Vilanova, segons

Maset d'en Safons. 1966. Foto: V. Carbonell

sembla, una donació que el rei Jaume féu a Josep Artís l'any 1275. Darrere del vistós edifici de migdia hi ha la casa vella, cellers i altres annexos, entre els quals es troba la base de pedra d'un trull d'oli i les restes d'un molí fariner de tracció animal. A l'arxiu municipal existeixen documents que esmenten el mas des del segle XVI i, a partir del XVII es tenen dades del forn de calç, de la carbonera i de les oliveres de la propietat, aleshores habitada pels masovers Costa (1609-1632). Més tard, la família «Ferrer del Mas den Artís» es féu càrrec de la hisenda, fins que en el segle XVIII va passar als Noya i, a mitjans del segle XIX ja era dels Puig Noya, descendent dels quals fou Francesc Puig i Figueres, un dels fundadors de la fàbrica de ciment Griffi, que morí l'any 1966. El mas de l'Artís és una de les poques masies que ha conservat el mateix nom tota la vida. Altres són el Padruell (1348), el Piulart (1363) i Carro, aquest des del segle XI.

De pas pel maset d'en Safons, mas Tapet i mas d'en Puig

Després d'un breu descans a l'entorn de la soca d'un vell garrofer, continuem camí avall fent un revolt per la part de migdia del mas de l'Artís, retombant el que ells en diuen **fondo de Vilanova**, tributari del **torrent de la Pastera**, que també rep les aportacions del **fondo de les Oliveres** i el **fondo del mas de la Fam**. A la part dreta surt el camí fariner que passant per **Les Mesquites** es dirigia a Cubelles. Nosaltres seguim pel costat dret de la llera del torrent, entre aquest i el **punt del Mitjotes**, en la base del qual s'hi troba la **Torre Nova**, altrament dita **el Tros**. La vellúria del camí que fem es constata per les fites clavades en la vorera, procediment que s'emprava en el segle XVI. Damunt, deixem el

maset d'en Safons, propietat d'un conegut lampista vilanoví, que hi té un cartell que posa «Safont», grafia incorrecte, ja que sempre s'ha documentat Safons, cognom d'un propietari de l'avui mas Sardet des del segle XVII, que a més tenia la dependència del **maset**, aquest existent l'any 1725. En el testament de Miquel

Mas Tapet. 1966. Foto: V. Carbonell

Safons i Figueras, el «manso conocido con el nombre de **Maset del Safons**» va passar a l'hereu Miquel Safons i Alegret (1868).

Davant de l'entrada del maset, el camí travessa el torrent a gual, continuant fitat pel costat esquerre. De fet, estem realitzant una mena de passeig medieval en una tirada de les poques que queden en el municipi, tram silenciós fins arribar a la sorollosa autopista. A les envistes d'aquesta darrera i després de deixar una mulassa ruïnosa, es baixa al llit del **torrent de la Pastera** per dirigir-nos al túnel construït sota l'esmentada autopista. A la sortida de la foradada escollim el **camí vell del mas de l'Artís**, dècades enrere substituït per l'actual que passa per on hi havia el desaparegut mas d'en Pers o Perris. La fondalada que tenim a la dreta és una plantació d'oliveres, entremig de la qual un antic camí travessa el torrent en direcció a ponent. Seguint aquest camí, uns metres empedrat, pugem un marge desmantellat i

un corriol esquerrer ens mena fins al primer carrer de la urbanització **mas Tapet**, vial que deixem a la dreta per aconseguir el segon, de nom **Diada**, que puja fins a la cruïlla del **carrer de l'Aigua**, també batejat **carrer de Madrid**. En aquest lloc es gira a l'esquerra pel **carrer Velázquez**, ascendent vers migdia, per aconseguir la cantonada del Solivent, on un viaró sense sortida porta al **mas Tapet**.

A semblança d'altres masies de la contrada, el **mas Tapet** també era un corral ramader i encara era considerat així l'any 1861, tot i que des del 1860 ja tenia el nom actual. Que era un corral ens ho confirma un dibuix del segle XIX, on es veu la casa més petita i la teulada sobre el vessant de la façana, característica de les modestes construccions ramaderes del Garraf. Per ara no tenim de quan porta el nom de **mas Tapet** i el seu significat, possiblement un renom. En el segle XVIII la casa era anomenada «corral del hareu Gassó» i era propietat de Joan Gassó l'any 1725, més tard documentat com «Joan Gassó, al seu Corral» el 1739, corral que a migdia limitava amb un «mas de les Feixes», avui desaparegut, però que existia l'any 1818, juntament amb l'esmentat corral del Gassó, aleshores de Miquel Safons. En aquell temps, un tercer corral,

Mas d'en Puig. 1966. Foto: V. Carbonell

el de Fèlix Solà, era veí dels altres dos. En una venda efectuada l'any 1929 encara es menciona la partida del «Corral del Gassó i Masia den Solà», veïnes del «corral del Miró», les primeres, l'any següent, anomenades «Masia den Tapet i Masia den Solà», és a dir, diferenciades.

La munió de corrals en el municipi demostra una llunyana activitat ramadera insòlita, avui per avui sense estudiar. Actualment, desapareguts els ramats de bestiar, els corrals que resten en peu són masies més o menys velles, algunes arranjades, com la present. L'any 1879, Miquel Safons Alegret era amo de la «Masia den Tapet» i del maset d'en Safons. El pas de corral d'en Gassó a l'actual nom s'havia fet amb els mateixos propietaris. A qui li deien Tapet? Als Safons o al masover? Un dia o altre tindrem la resposta.

Marxem de la masia per agafar el **carrer Pérgola**, on girem a l'esquerra pel camí d'accés a la urbanització que s'inicia sota una torre d'alta tensió, de

la qual deriva la línia elèctrica que alimenta la Central de Distribució de la nostra ciutat. Ací prenem el camí paral·lel a la citada línia, seguint les torres metàl·liques que tenim a la part de ponent. En el costat oposat, ens acompanya un seguit d'edificacions, moltes d'elles esdevingudes vivendes habituals. Un carrer perpendicular porta el nom de **Cardona Torrandell** i un tercer el de **Carpa Juanita**, enfront del qual i a la nostra dreta, existeix un gran camp de pastura per a cèrvols, que són part de la hisenda hípica «Los Ciervos», que té l'entrada davant d'on el camí fa un quatre. A les envistes de la ciutat, a banda i banda del camí hi ha dues hípiques més. La de la part de llevant conserva una extensa i preciosa plantació de garrofers, alguns d'ells amb les típiques trones de pedra seca. Aquesta instal·lació es diu «Hípic Rosper». Acabada la tanca metàl·lica de l'establiment de la dreta, segueix una vinya del **mas d'en Puig**, mentre a la part oposada, comencen els carrers de la urbanització del

mateix nom, tots perpendiculars al principal camí.

El **mas d'en Puig** és una pagesia de l'antiga demarcació de Creixell. La primera notícia d'aquesta casa és de l'any 1607 en documentar-se Miquel Puig del «mas de Crexell» i també l'«areu Puig de la Bassa de Crexell», més tard,

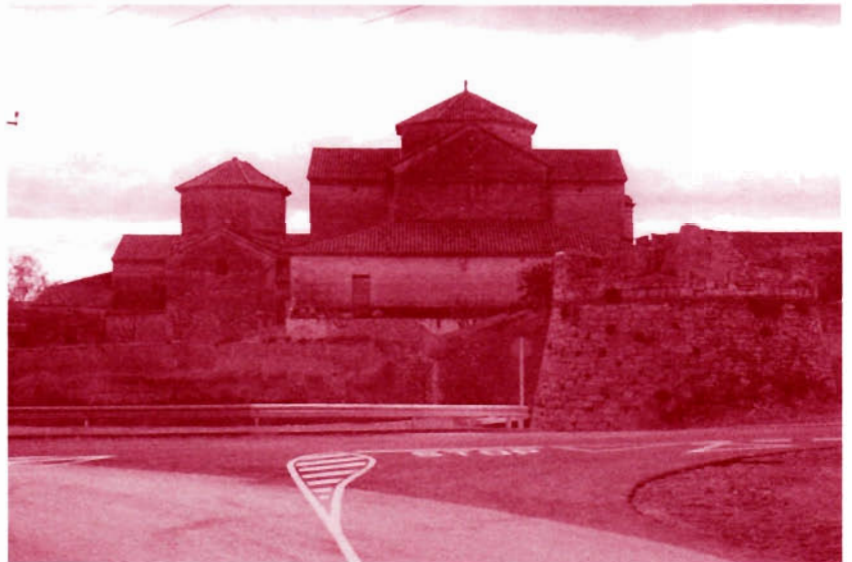
Torre del Garrell de 1874. 1966. Foto: V. Carbonell

conegut per «Puig del mas den Puig», família que encara hi vivia l'any 1739. Després d'haver passat per diversos propietaris, l'any 1990 la masia fou totalment rehabilitada per la família Herrero, que va dignificar la façana amb el mateix estil que s'havia construït a la part de llevant.

Les terres situades a migdia del mas són una vasta extensió d'oliveres novelles que fan goig de veure. Un xic més avall, el camí fa una giragonsa i es dirigeix vers la factoria de pistons i segments MAHLE, originària de la FISA, d'on es traslladà l'any 1979 i avui compta amb 510 treballadors. En aquest lloc anem a parar en el **camí Ral Vell** que antigament anava de Barcelona a Tarragona sense passar per la nostra Vila. Des que fou asfaltat, aquest camí és conegut per **carretera de la Plana**, ja que va ésser arranjat per accedir a la fàbrica de corretges trapezoïdals que la Pirelli instal·là a **La Plana**, des de 1993 dirigida per la nord-americana Dayco PTI, SA, amb una

nòmina de 325 treballadors.

Caminem pel davant de la indústria en direcció a llevant, aconseguint altra volta el **camí del mas de l'Artís**, que havíem deixat per fer la marrada del mas Tapet. Aquest antic camí segueix per la part dreta del **torrent de la Pastera**. A l'altre costat s'assenta la **masia dels Toros o mas Viada**, finca que posseeix una granja de vedellets. Prosseguint el camí, entre aquest i el torrent hi ha l'establiment hípic d'en Carreras i a continuació un seguit d'hortets de consum familiar. En una bifurcació, el camí de la dreta és l'entrada de la urbanització **Can Xicarró** i nosaltres elegim el de l'esquerra, paral·lel al torrent, en direcció a un pas sota **la Variant**. Franquejada aquesta darrera, seguim en la mateixa orientació, **Pastera** avall, on enfront de la **torre defensiva del Garrell**, el **torrent de les Oliveres** -que procedeix de la masia d'en Cabanyes- s'ajunta amb el de la Pastera. Creuada la **ronda Ibèrica**, es circula ran de la **torre de la Immortalitat**, de l'any 1835, i la **muralla dels Josepets**, mentre a la part oposada resta la barriada dels **Set Pecats Mortals**, que sempre senten els mals olors del tram de torrent cobert pel **pont**. Es gira a la dreta pel **carrer de les Premses**, vorejant la paret del **Museu Romàntic de can Papiol**,

Torre de la Immortalitat i els Josepets. 1993. Foto: V. Carbonell

es travessa la **plaça de la Diputació** i la **plaça de Pau Casals** -antiga plaça Major- i s'entra en el **carrer del Comerç**, on hi tenim la nostra entitat. L'organització ha preparat el tradicional pica-pica. Bon profit.

Caminaires d'enguany, esperem que la XIII edició us hagi complagut i que no us hàgiu cansat massa. Avui, s'ha vist una primera part inèdita en passades singlades que feia temps volíem realitzar. Ja ho hem aconseguit. No era res de l'altre món, però calia comprovar-ho. La resta de l'itinerari ja era conegut per bona colla de nosaltres, però sempre hi ha participants que no hi han estat mai i això és el que compta, donar a conèixer als ciutadans l'entorn de la Vila. Gràcies a tots per la vostra assistència. Fins a l'any que ve.

Aquest relat és un recordatori del camí que s'ha fet. En nom dels companys que han preparat la Caminada, signa

Vicenç Carbonell Virella

Fes-te els millors regals

Per cada 50.000 pts en compres efectuades amb qualsevol de les nostres targetes podràs escollir entre aquests regals: coberts, copes de cristall, cava, peces d'una vaixel·la blanca o d'una vaixel·la decorada.

amb les nostres targetes

Informa-te'n en qualsevol de les nostres oficines

Caixa Penedès

agrupació
excursionista

TALAIA

RELAT DE LA **XIII CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ**

Canyelles - Vilanova i la Geltrú
3r Concurs Fotogràfic

Canyelles l'any 1965. Foto: Vicenç Carbonell

28 de gener de 2001

Pavelló Poliesportiu del Garraf (8 hores): Autobús Vilanova - Canyelles
Casal de Canyelles - Llacunalba - Corral Nou
Mas de la Fam - Mas de l'Artís - Maset d'en Safons
Mas Tapet - Mas d'en Puig - Vilanova i la Geltrú

En conveni amb:

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

L'anella verda

Fes-te els millors regals

amb les nostres targetes

Informa-te'n en qualsevol de les nostres oficines

Per cada 50.000 pts en compres
efectuades amb qualsevol
de les nostres targetes podràs
escollir entre aquests regals:
coberts, copes de cristall, cava,
peces d'una vaixel·la blanca
o d'una vaixel·la decorada.

Caixa Penedès

agrupació
excursionista

TALAIA

**XIII CAMINADA POPULAR
DE VILANOVA I LA GELTRÚ**

28 de gener de 2001

**XIII CAMINADA
POPULAR
DE VILANOVA
I LA GELTRÚ**
28 de gener del 2001

